Închisoarea și eliberarea sufletului meu

On Ianuarie 25, 2021

Trebuie să ai maturitatea de a accepta o înfrângere personală că să conștientizezi faptul că dorința ta de a fi superior restului lumii nu face decât să te țină captiv într-o colivie.

Este vorba despre o discuție purtată cu un prieten pe pista de alergat, la sfârșitul antrenamentului de azi. Şi tot ce-am vorbit în acele câteva minute, care au trecut parcă atât de repede, mi-a amintit de un film emoționant, cu un final și mai emoționant. Filmul se intitulează Flawless (2007). Desigur, nu este vorba despre o discuție oarecare, nici despre o discuție purtată pe tema vreunui "specific" psihologic al prieteniei, ci despre șansa de a mă maturiza, de a mă lăsa purtat de valul posibilității de a accepta un alt punct de vedere asupra naturii umane.

Şi el mi-a repetat, încă o dată, și încă o dată: „Nicu, lasă trecutul în urmă, și nu te mai întrece cu nimeni. Şi nu lăsa ca trecutul să te întreacă, doar pentru faptul că prezentul nu fuge alături de mândria ta de a nu-ți uita acea fărâmă de avânt, de mare vibrație care, altădată, te-a determinat să mergi înainte...și să nu te mai oprești."

La fel și în filmul Flawless (2007), se distingea în cazul o parte din simțirea omului care nu-și poate uita trecutul, și nu poate scăpa de el nicicum, chiar dacă ar fi vrut să găsească în el însuși o evadare din închisoarea excepțională a minții și a sufletului, entități de control ale umanului pus la grea încercare.

În mod asemănător, finalul filmului este o parte din mine, fiindcă totul din mine rezonează cu acea parte sensibilă, dar nevăzută, a sufletului unui om care și-a învins destinul, dar n-a putut uita cu niciun chip acea mică iluzie, nisip mișcător, care se numește... prezent.

Leadershipul este o consecință a afinității tale față de superioritatea spiritului, într-un moment în care se proclamă decăderea mai mult ca sigură a imaginii pe care ți-ai construit-o în timp.

Şi fiindcă prietenul meu m-a sfătuit să las în urmă trecutul, și să încerc să nu mai pun pe primul loc spiritul competitiv, am intrat dintr-o dată în spațiul filmului, când la final eroina își descarcă toate sentimentele ascunse, multe dintre ele trecute mult timp sub protecția anonimatului.

Cumva, la un pas de a nu se mai ascunde de trecut, eroina alege să se arate așa cum era cu adevărat, destăinuindu-și liber sentimentele. Şi cuvintele ei atât de emoționante, pline de simplitate, cu care se încheie filmul, sunt poate memoriile simțirii pe care cugetul meu n-o poate nicidecum părăsi:

"I never intended this to happen, but the new game of life sent me in a different direction. I discovered the world and through it, I discovered myself. And just today...today I gave away the last penny of my fortune. I'm free at last.

Except... except for that jewel that you held in your hand. That I've been saving for a rainy day.

Or perhaps...or perhaps it's the last little piece of vanity that I have left."

Leadership: O credință exagerată în propriile abilități exprimă preocuparea pentru imaginea pe care o proiectezi în exterior, dar poate ea să conteste perspectiva experienței de a trăi cu limitări și blocaje?

Şi în acel scurt moment de reflecție, când cineva mi-a vorbit la fel ca unui frate, el fiind un călător întârziat care bate la poarta sufletului omenesc, m-am simțit eliberat din închisoarea mândriei de a fi diferit în încercarea de a arăta asta lumii întregi. Nimic nu e mai înșelător decât dorința de a fi unic, și știu că asta venea foarte natural la mine, atât din punct de vedere obiectiv cât și subiectiv.

La fel cum Papillon, după nenumărate încercări de evadare din închisoarea din Cayenne, a reușit într-un final să părăsească închisoarea și, odată ajuns în Franța a făcut publice condițiile și tratamentul draconic la care a fost supus, tot așa eu după nenumărate tentative de a mă perfecționa și de a ajunge la cel mai înalt nivel de competență, conform meritelor și pregătirii mele foarte riguroase, am ajuns într-o singură clipă să înțeleg că de fapt nu toți aplică aceeași regulă în relațiile interumane și că, probabil, de la mine se așteaptă altceva. Am simțit că trebuia să-mi anunț schimbarea, înainte să ca lumea să mă schimbe.

Trebuia să am maturitatea de a accepta o înfrângere personală că să conștientizez faptul că dorința mea de a fi superior restului lumii nu făcea decât să mă țină captiv într-o colivie, într-o stare de revoltă.

În prietenie nu trebuie să existe rivalitate sau gândire competițională. De multe ori, motivul căderii omului în dizgrație poate fi refuzul acestuia de a accepta o toleranță mai mare față de normalul unanim de "strălucire" acceptat de majoritate. În leadership, normalitatea este o stare favorabilă pe termen lung, în timp ce superioritatea poate fi o opțiune favorabilă pe termen scurt, dar care nu îți poate garanta că lucrurile nu se vor schimba la partenerii tăi, sau că ei vor rămâne alături de tine.

De fapt, nu știi niciodată cu care personalitate stai de vorbă când vorbești cu un profesionist. Pentru că la un moment dat profesionistul își dă seama că statutul lui privilegiat nu este chiar ceea ce își dorește, și se răzgândește. Ajunge chiar să fugă de propria lui umbră, de un trecut care îl împovărează și îi pune piedici în evoluția personală pe plan social. Aici intervine o altă etapă în devenirea ființei sale în care se stârnește nostalgia și începe să trăiască din „parfumul vetust al altor vremi, începe să-și poarte tot mai greu singurătatea experienței de a fi diferit de ceilalți. Şi abia aici înțelege el leadershipul.

Leadershipul trainic ia în calcul perspectiva experienței de a trăi prin corespondență cu ființa din modelul suportiv emoțional cerut de realitățile specifice umanității, deci pune pe locul doi pe experiența de a trăi prin modelul de reușită la care aspiră un performer.

Închisoarea și eliberarea sufletului meu depind de modul în care reușesc să îmbin performanța și superioritatea cu lecțiile de omenie și de viață pe care, adesea, le-am învățat prea târziu.

Leadershipul este un exercițiu de dezvoltare a acceptării de sine și a stimei de sine în accepțiunea unei majorități semnificative, în accepțiunea unei lumi în care recompensa socială nu este o ofertă a valorii personale, ci o consecință a afinității tale față de superioritatea spiritului, într-un moment în care se proclamă decăderea mai mult ca sigură a imaginii pe care ți-ai construit-o în timp.

Source: https://neculaifantanaru.com/inchisoarea-si-eliberarea-sufletului-meu.html